

Arrest

nr. 199 725 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. GIJSEN
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HIELEGEMS, die loco advocaat B. GIJSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 maart 1986.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 september 2015 en dient op 15 september 2015 een asielaanvraag in.

Op 23 februari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 3 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, W(...) A(...), bent een Afghaan van pashtoun origine afkomstig uit de stad Gardez van de provincie Paktya. U bent 31 jaar oud. Na het overlijden van uw vader werd u samen met uw broers S(...) en T(...) in een internaat in Kabul ingeschreven, bedoeld voor mensen zonder voogd. U studeerde daar van het 3de leerjaar tot het einde van uw middelbaar onderwijs. Uw moeder bleef verder in Gardez wonen. Na uw studies ging u terug naar Gardez waar u vier jaar lang als logistiek verantwoordelijke werkte voor het bouwbedrijf "M. C. (...)" dat materiaal leverde aan verschillende plaatsen waaronder ook de militaire basis in Gardez. Uw broers gingen bij het Afghaanse leger.

Op een dag kwam u op de markt van Gardez drie van uw ex-klasgenoten tegen. U hebt met hen nadien nog één à twee keer afgesproken. Doorheen deze afspraken vroegen ze informatie over uw werk en bezigheden. U vertelde over uw job en over uw broers die bij het leger werkten. Na deze conversatie lieten ze u weten dat ze van de taliban waren. Ze vroegen u om uw job op te zeggen en om samen te werken aan een aanslag op die militaire basis. U weigerde hun verzoek. Nadien begon u telefoons te krijgen van de taliban. U kreeg ook twee dreigbrieven. Eens werd u ook onderweg geslagen door de taliban en ze zijn als laatste feit uw huis binnengevallen.

Naar aanleiding hiervan verliet u Afghanistan samen met uw moeder en twee broers op 15 juli 2015. U raakte uw moeder en één van uw broers kwijt in Pakistan. Uw andere broer raakte u kwijt in Iran. Enkele maanden na uw aankomst in België kreeg u het nieuws dat ze ondertussen samen in Iran wonen en er werken.

Op 14 september 2015 kwam u in België aan waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Op 7 en 10 augustus 2015 werden uw vingerafdrukken genomen in Hongarije. In het kader van de Dublinakkoorden deed de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een aanvraag tot overdracht van uw asielaanvraag naar Hongarije, die geweigerd werd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara, een schoolattest, een enveloppe, een originele werkbadge van het jaar 2014 en kopieën van uw werkbades van de jaren 2011, 2012 en 2013 neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan immers geen geloof hechten aan uw asielmotieven. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ernstig ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen en door de vaagheden van deze verklaringen. Op de markt van Gardez kwam u op een dag drie ex-klasgenoten van uw school in Kabul tegen. Jullie startten een conversatie. U nodigde ze uit op uw werk. Na twee à drie gesprekken hebben ze bekendgemaakt dat ze van de taliban waren. Ze wisten ondertussen dat u voor een bedrijf werkte dat ook voor een militaire basis goederen leverde en daar dus toegang toe had. U had ze ondertussen ook laten weten dat uw broers als soldaten werkten in het Afghaanse leger. Ze vroegen u om uw job op te zeggen en hen te helpen om een aanslag uit te voeren in die basis. Zo werd u gevraagd om met explosief materiaal binnen te gaan in de militaire basis, wat u weigerde (CGVS p. 16-17).

Het is eerst en vooral niet geloofwaardig dat u ondanks u al vanaf het begin zich ervan bewust was dat u ondervraagd werd door deze mensen, en dat u toen al voelde dat u uw werk moest verzwijgen, u deze mensen toch naar uw kantoor uitnodigde (CGVS p. 16). U probeerde daar de papieren te verbergen die erop wezen dat uw bedrijf met het leger samenwerkte, maar ze hebben ze natuurlijk opgemerkt. Het is dan ook heel bevreemdend dat u hen toch de informatie gaf dat u in een bedrijf werkte dat ook voor de militaire basis goederen vervoerde. Nochtans was deze maar één van de taken van uw bedrijf en zeker niet de enige, dus kon u het ook gemakkelijk even verborgen houden. Het is opmerkelijk dat u gezien de aard van uw werk en de klanten die jullie hadden niet meer voorzichtigheid aan de dag legde in contacten met derden, ook al zouden het dan kennissen zijn geweest uit uw jeugd.

U deelde ook mee dat u er zich al van bewust was dat u uw werk moest verborgen houden in Gardez omwille van de talibanaanwezigheid daar, en dit nog vóór u enige bedreiging had ontvangen van de taliban (CGVS gehoorverslag p. 16-17). De vraag dringt zich dan ook op waarom u in deze omstandigheden toch al deze informatie doorgaf aan die personen en waarom u dan ook nog deze mensen naar uw kantoor uitnodigde en waarom u ze . ook nog eens de informatie gaf dat uw beide broers bij het Afghaanse leger werkten, hetgeen al gekend is als een gevaarlijk beroep in Afghanistan omwille van de aanvallen van de taliban. Bovendien verklaarde u zelf dat uw broers wanneer ze op verlof kwamen naar het dorp de nodige maatregelen namen voor hun veiligheid, zoals in burgerkleden komen, geen bankkaart bij hebben etc... (CGVS p. 9). Het is dus helemaal niet geloofwaardig dat u, ondanks het feit dat u wist dat u bevraagd werd door hen en gevoelige informatie bezat, toch deze mensen uitnodigt bij uw kantoor en ze deze informatie doorgeeft in maar twee à drie gesprekken. Het is tevens niet geloofwaardig dat de taliban u meteen zoveel kunnen vertrouwen om u een dergelijke gevoelige opdracht, namelijk het plegen van een aanslag op een militaire basis, toe te wijzen. Een dergelijke opdracht zou de talibanleden ook in gevaar kunnen brengen indien u het niet volledig vrijwillig en overtuigd uitvoerde. Omwille van uw toegang tot de militaire basis zou u de talibanleden ook gemakkelijk kunnen verklikken. Het is dus niet aannemelijk dat u ondanks uw profiel en uw broers bij het Afghaanse leger toch meteen het vertrouwen kreeg van de taliban, en ondanks uw weigering om daarmee samen te werken, toch nog gedwongen werd tot samenwerking aan dergelijke aanslag.

Enkele dagen na uw laatste afspraak met deze vrienden kreeg u een dreigbrief van de taliban en even later nog één. Het CGVS kan evenmin geloof hechten aan deze dreigbrieven. Ten eerste legde u omtrent deze dreigbrieven tegenstrijdige verklaringen neer. Tijdens uw gehoor bij de DVZ verklaarde u dat u één dreigbrief kreeg (zie Vragenlijst, vraag nr. 5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u echter twee dreigbrieven te hebben ontvangen (CGVS p. 17). Ook legde u tegenstrijdige verklaringen neer m.b.t. waar u deze dreigbrieven ontving. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u één dreigbrief kreeg op uw kantoor terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u beide dreigbrieven thuis ontving (zie Vragenlijst, vraag nr. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde u dat u alles kort moest vertellen in uw eerste gehoor voor DVZ (CGVS p. 18). Uw uitleg kan echter niet beschouwd worden als afdoende. De korte tijd die u kreeg bij de DVZ kan geen reden zijn om verschillende verklaringen neer te leggen over waar en hoeveel dreigbrieven u kreeg. U had eveneens kort kunnen aangeven dat u twee verschillende dreigbrieven thuis kreeg, hetgeen u niet meer tijd zou kosten dan hetgeen u nu verklaarde bij DVZ. Het zijn immers elementen die de kern van uw asielrelaas betreffen en niet zomaar details. Daarnaast werd uw verklaring bij de DVZ u voor akkoord ondertekend door u. U had ook het recht om wijzigingen te maken. Verder werd u in het begin van uw gehoor bij het CGVS gevraagd of u opmerkingen had bij uw eerdere gehoor, hetgeen u negatief beantwoordde (CGVS p. 2).

Ten tweede beweerde u deze dreigbrieven niet serieus te hebben genomen. U verklaarde dat ze "maar een papier" voor u waren (CGVS p. 18). Uw reactie komt dan ook niet overeen met de vrees die u al had voor de taliban, waardoor u "simpel uitging in Gardez, zonder speciale kleden aan te hebben" die erop konden wijzen dat u een functie had in een bedrijf dat samenwerkte met het leger (CGVS p. 16). Het is dan ook niet begrijpelijk dat u toch al zo bang was vóór u enige bedreiging van de taliban had gekregen maar dat u de dreigbrieven van de taliban toch niet serieus nam, zeker omdat u deze kreeg nadat u geweigerd had om samen te werken met de taliban aan een aanslag. Tot slot kon u deze dreigbrieven ook niet neerleggen in uw asioldossier omdat u beweerde plots te zijn moeten vertrekken uit uw huis, hetgeen niet blijkt te kloppen met uw verdere verklaringen (zie supra).

Het gedrag dat u na deze bedreigingen verder toonde maakt uw asielrelaas nog minder geloofwaardig. Zo beweerde u na de bedreigingen op uw veiligheid te letten. U ging echter verder wonen op dezelfde plaats. U ging nog naar de markt voor boodschappen. U bleef ook verder werken (CGVS p. 16). Opmerkelijk genoeg deelde u uw probleem niet mee met uw collega's of met uw baas, die u nochtans konden helpen, bijvoorbeeld indien u nog eens bezoek zou krijgen van deze drie vrienden op kantoor. Ze zouden kunnen bijdragen aan uw veiligheid. Uw baas zou u andere types opdrachten kunnen geven of beter beschermen tijdens het uitvoeren van deze opdrachten. Uw bedrijf had zelfs een hoofdkantoor in Kabul. Er was mogelijk ook een optie dat u in Kabul ging werken. U hebt deze mogelijkheden niet benut. Uw baas en uw collega's hebt u pas in België geïnformeerd over uw problemen. Geconfronteerd met uw onbegrijpelijk gedrag, ging u akkoord dat u misschien een job had kunnen krijgen in Kabul maar dat u dacht dat u daar misschien ook niet veilig ging zijn (CGVS p. 18).

Naast de mondelinge en schriftelijke bedreigingen kreeg u ook telefoons van de taliban. Omtrent deze telefoons legde u echter opnieuw vage verklaringen neer. Gevraagd wie u precies belde kon u geen duidelijke antwoord geven. U had namelijk stress en de persoon sprak in het Pashtou. U nam aan dat de persoon die de dreigbrieven ondertekende ook de persoon moest zijn die u belde. Gevraagd verder of u gebeld werd door één bepaalde persoon of door verschillende personen moest u het antwoord schuldig blijven. U wist evenmin hoeveel keer u gebeld werd. Gevraagd naar het aantal telefoons dat u kreeg antwoordde u "een aantal keer" (CGVS p. 18). Dergelijke vage verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen. Van iemand wiens leven bedreigd werd indien hij een opdracht van de taliban zou weigeren en die daardoor zijn land heeft moeten verlaten, wordt er redelijkerwijze verwacht dat hij ook belang hecht aan de bedreigingen die hij kreeg en daarom ook uitgebreid kan vertellen over wat deze bedreigingen precies inhielden. U hebt aan deze verwachting niet voldaan.

Tijdens de periode van de bedreigingen moest u samen met de chauffeur van uw bedrijf naar de militaire basis gaan om daar goederen te leveren. Onderweg terug naar uw werk werd u samen met de chauffeur geslagen door de taliban. Overdag stopten ze jullie auto en moesten jullie uit de auto stappen. Dan sloegen ze jullie met hun wapens en vertrokken ze verder. Dit feit werd ook niet aannemelijk gevonden. Ten eerste hebt u dit feit niet vermeld in uw eerste gehoor bij de DVZ. Geconfronteerd met deze omissie, gaf u aan dat u toen kort moest zijn (CGVS p. 18). Opnieuw dient er te worden gewezen dat de korte tijd die u kreeg geen geldige excuus kan zijn om de belangrijkste elementen uit uw asielrelaas niet toe te lichten. Uw verklaring bij de DVZ werd u bovendien voorgelezen ter goedkeuring. U hebt het goedgekeurd en ondertekend. U kreeg nogmaals een kans in het begin van uw gehoor bij het CGVS om wijzigingen of toevoegingen te maken op uw eerdere verklaring, hetgeen u weigerde (CGVS p. 2).

Nog een belangrijke omissie in uw asielrelaas is het feit dat uw huis binnengevallen werd door de taliban. Zo moest u samen met uw moeder via de achtermuur naar jullie burens gaan en daar een nacht logeren toen de taliban jullie huis aan het zoeken waren. Geconfronteerd met deze belangrijke omissie gaf u opnieuw hetzelfde antwoord, namelijk dat u kort moest zijn (CGVS p. 18). Uw uitleg kan niet beschouwd worden als afdoende. Dit was namelijk de allerlaatste bedreiging die u en uw familie kreeg. Naar aanleiding hiervan vertrok u de volgende dag uit Afghanistan samen met uw moeder. Het is dan ook niet aannemelijk dat u verkoos deze belangrijke gebeurtenis weg te laten omwille van de korte tijd. Bovendien kon u geenszins een authentieke en doorleefde beschrijving geven van deze gebeurtenis. Uw verklaring omtrent dit incident is louter een feitelijke opsomming en geenszins gedetailleerd (CGVS p. 17).

Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw broers ook telefonisch bedreigd werden door de taliban (Zie Vragenlijst vraag nr. 5). In uw gehoor bij het CGVS maakte u er echter geen melding van. Gevraagd of uw broers ook problemen kenden met de taliban, gaf u een negatief antwoord. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring waarin u meedeelde dat ze gebeld werden door de taliban, ontkende u deze eerste verklaring (CGVS p. 17-18). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring kan niet beschouwd worden als een afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Tevens kan het CGVS geen geloof hechten aan het werk van uw broers bij het Afghaanse leger. U beweerde dat uw broer T(...) naar gevechten werd gestuurd en een gewone rang had als soldaat. Uw broer S(...) zou als muzikant werken in de muziekgroep van het leger. U kon er verder geen bijkomende informatie over geven. Zo wist u niet waar ze werkten, waar ze hun slaapplek of basis hadden.

Gevraagd of ze een training gevolgd hebben antwoordde u dat ze het wel volgden maar wist u dan niet waar ze die zouden gevolgd hebben. Nochtans kwamen uw broers naar Gardez telkens als ze verlof hadden (CGVS p. 8-9). U had er ook telefonisch contact mee. Zij belden u ook (CGVS p. 16-17). Het is dan ook niet aannemelijk dat u er maar zo weinig informatie over hebt.

Daarenboven werd ook een Facebook-account van u gevonden die u zelf verzwegen. Gevraagd tijdens uw gehoor bij het CGVS of u een Facebook-account had, gaf u uw profielnaam op als "W(...) A(...)" (CGVS p. 10). Deze account werd ook teruggevonden (zie administratief dossier). Via het telefoonnummer op uw werkbadge, namelijk +93700191990, werd een Facebook-account van ene M. A. (...) gevonden. De informatie op zijn profiel leidde tot het profiel van A. M. R. (...). Zijn profiel leidde vervolgens tot uw andere Facebook-profiel met als profielnaam "U.B. [...]" (zie administratieve dossier). Uw activiteiten op dit Facebook-profiel maakten duidelijk dat u valse verklaringen neerlegde over een aantal zaken. Eerst en vooral werd ontdekt dat u deze account verzwegen om de Belgische asielinstantie te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnt. Ten tweede lieten deze Facebook-posten zien dat u Afghanistan niet plots moest verlaten wegens problemen zoals u zelf verklaarde. Het is duidelijk dat u afscheid nam van uw vrienden voor uw vertrek en niet plots vertrok samen met uw moeder. Zo nemen uw vrienden afscheid van u op verschillende posten en commentaren. Zo is er een post van A. M. R. (...) op 4 juli 2015 waarin hij uw vertrek uit Afghanistan aankondigde en uw succes wenste. U haalde aan dat u geen dreigbrieven kon neerleggen omdat u uw huis in Gardez plots moest verlaten toen het ingenomen werd door de taliban. De geloofwaardigheid daarvan werd al in het bovenstaande in vraag gesteld. Uw Facebook-activiteit bevestigt de ongeloofwaardigheid hiervan.

Ten derde zijn er ook foto's gepost tijdens de periode net voor uw vertrek uit Afghanistan waarin u beweerde problemen te kennen met de taliban, hetgeen uw verklaringen tegenspreken. Zo verklaarde u in die periode niet vaak naar buiten te zijn gegaan en zeker niet na 9 uur 's avonds om aan de taliban te ontsnappen. Op 25 juni 2015 is er nochtans een foto van een eettafel waarin K. R. (...) verklaarde dat hij samen met u aanwezig is. Hij wenst daarbij iedereen een prettig breken van de vasten, zoals gebruikelijk tijdens de ramadan. Dat u in deze periode nog gewoon bij anderen gaat eten om de vasten te breken doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen op de vlucht te zijn voor de taliban.

Ten vierde bleek uw vertrekdatum ook niet te kloppen. U verklaarde bij de DVZ op 15 juli 2015 te zijn vertrokken uit Afghanistan. De posten op dit Facebook-profiel laten echter zien dat u in de nacht van 4 juli 2015 Afghanistan verliet. Zo is er een post van uw vriend A. M. R. (...) die een eerder genomen foto postte op zijn tijdslijn en daarbij noteerde: "Mijn lieve vriend, mijn broer (5de van rechts) W. B. (...) vertrekt vannacht uit het land. Bid a.u.b. voor hem. W. B. (...) wees veilig". Op 5 juli, dus de volgende dag werd een andere foto van u toegevoegd door A. Z. J. (...) waarin jullie samen een thee drinken in de woonwijk Ahno Mena (zie administratieve dossier).

Ten vijfde werd uw uitgebreide netwerk in Afghanistan en vooral in Kabul duidelijk. Gevraagd tijdens uw gehoor of u nog mensen kende in Kabul van tijdens uw studies in Darul Eytam beweerde u dat u geen vrienden meer hebt van Kabul en dat u zelfs geen vrienden meer hebt in Gardez (CGVS p.9). Uw andere Facebook-profiel liet echter zien dat u nog veel vrienden hebt in Afghanistan, allemaal in Kabul, met wie u nog steeds in contact bent. Zo zijn er posten van vrienden die verklaren dat ze u missen waarop u zelf ook commentaar gaf dat u ze ook mist. Er zijn vrienden die een gezamenlijke foto van vroeger posten en aan u denken. Het zijn ook allemaal mensen die in Kabul gestudeerd hebben en die daar nog wonen, zoals K. R. (...), D. K. (...), A. M. R. (...) en A. Z. J. (...). Een van uw "like's" is ook van een fitnessclub in Kabul, Champions Gym. Daarnaast is er ook een foto gepost met andere mensen op 7 december 2014 in Kabul. Zo kan er ook geconcludeerd worden dat u uw netwerk in Kabul verzwegen voor de asielinstanties.

Ten zesde doen deze posten ook nog twijfels rijzen over uw echte naam. De profielnaam van dit account is U.B. [...]. U verklaarde ook al in Hongarije dat u JoU.B. [...] heette (zie administratief dossier). Gevraagd hiernaar tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u in Hongarije een valse naam gebruikte omdat u verteld werd door de smokkelaar dat u tot u "een VN-land" bereikte geen juiste naam mocht opgeven (CGVS p. 19). Gevraagd naar uw naam bij het begin van het gehoor antwoordde u Waisudin Ahmadi. Gevraagd of u ook andere namen had, antwoordde u negatief (CGVS p. 2). Het

Facebook-profiel dat u verzwegen heeft echter ook als naam "U.B. [...]". Uit het geheel van posten en commentaar werd ook duidelijk dat u door uw vrienden als U.B. [...] of als W. B. (...) genoemd wordt.

Tot slot, werd door de informatie op dit profiel ook duidelijk dat u niet in een weeshuis in Kabul maar in een andere middelbare school in Kabul studeerde, de Saidal Naseri High School. Zo bent u lid van maar twee groepen op Facebook waarvan één de "Saidal Naseri High School Friends" die tien leden telt. Deze school bevindt zich ook in Kabul maar is geen weeshuis Darul Eytam zoals u zelf verklaarde. Er werden al vragen gesteld bij uw onderwijs in Darul Eytam omwille van het feit dat deze school nergens als Darul Eytam genoemd werd. De echte naam van deze school is immers Tahia-e-Maskan. In het schoolattest dat u neerlegde wordt deze school immers ook als Tahia-e-Maskan genoemd. Deze school werd ook nergens in de media als Darul Eytam vernoemd (zie administratief dossier). De twijfels die het CGVS had over uw achtergrond op basis van incoherenties tussen uw verklaringen en documenten werden hiermee enkel maar verstrekt.

Gelet op het bovenstaande kan het CGVS helemaal geen geloof hechten aan uw problemen in Afghanistan en aan uw beschermingsnood.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Verder hebben de documenten pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara en uw schoolattest hebben geen link met uw asielaanvraag. Uw schoolattest toonde aan dat de naam van de weesschool die u opgaf niet overeenkwam met uw verklaringen noch met de informatie over deze school op de media. Daarnaast is dit schoolattest opgesteld pas na uw vertrek uit Afghanistan en dit op uw aanvraag. Het document attesteert dat u in Tahia-e-Maskan studeerde tussen 1373 en 1386 (omgezet naar de westerse kalender 1994-2007). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u na uw studies naar Gardez terugkeerde en vier jaar lang werkte voor een bedrijf waarvan u ook verschillende werkbadges neerlegde. U begon daar werken in 2011 tot uw vertrek uit Afghanistan. U geeft dan ook geen zicht op uw activiteiten in die vier jaar tijd tussen 2007 en 2011 dus na uw studies in Kabul. Daarnaast beweerde u ook gewerkt te hebben tot aan uw vertrek uit Afghanistan, dus tot juli 2015. U kon er echter geen bewijs van neerleggen, ook niet na uitdrukkelijke vraag van de asielinstantie hiernaar (CGVS p. 10-11). De laatste badge die u neerlegde is slechts geldig tot eind 2014. De enveloppe die u neerlegde komt uit Pesjavar in Pakistan en kan daarmee geenszins uw aanspraak ondersteunen. Gevraagd naar de reden waarom de post van Pakistan kwam antwoordde u dat u het opgevraagd heeft van uw hoofdkantoor in Kabul en dat ze het goedkoper konden sturen via Pakistan. Het is hierdoor opnieuw duidelijk dat u over een sterk netwerk beschikt in Kabul, hetgeen al duidelijk werd op uw andere Facebook-profiel. De werkbadges die u neerlegde maken verder ook geen melding dat dit bedrijf ook een kantoor zou hebben in Gardez. Op deze badges zijn enkel het adres en het telefoonnummer van Kabul te vinden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat

de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw verblijf in Afghanistan meer tijd in Kabul spendeerde dan in uw regio van herkomst Gardez. U studeerde negen jaar lang in Kabul tot u 18 jaar oud werd in 2007, waardoor u de stad kent. U geeft geen zicht op uw activiteiten van de daaropvolgende vier jaar. Uw werkervaring in Gardez begint pas vanaf 2011. U beweerde te werken voor een bedrijf in Gardez waarvan het hoofdkantoor in Kabul zou zijn. Er is echter geen enkele informatie die kan aantonen dat u werkelijk in Gardez werd tewerkgesteld en niet in Kabul. Uw werkbadge geeft enkel de contactgegevens van Kabul weer. Uw andere Facebook-profiel liet ook een foto zien waarop u samen met uw collega's in Kabul gefotografeerd werd. Tijdens uw gehoor bij het CGVS ontkende u echter dat u over een netwerk beschikte in Afghanistan. U verklaarde dat uw twee broers en uw moeder ondertussen in Iran woonden en dat u niemand meer had in Afghanistan. Gevraagd naar uw vrienden verklaarde u ook dat u niemand meer hebt en dat uw enige drie vrienden degenen waren die uw problemen hebben veroorzaakt waardoor u uw land moest verlaten (CGVS p. 9). Het is op zich niet plausibel dat u ondanks uw leeftijd van 31 jaar, helemaal geen vrienden en geen netwerk zou hebben in Afghanistan en dat die drie vrienden die u pas in uw laatste maand begon te zien in Afghanistan uw enige vrienden zouden zijn. Uw facebook-account heeft dit vermoeden bevestigd. Uit het geheel van deze Facebook-activiteiten kon afgeleid worden dat u veel vrienden hebt in Afghanistan en allemaal in Kabul met wie u nog steeds een affectieve band behoudt. Tevens toen u gevraagd werd hoe u uw documenten ontving werd ook duidelijk dat u hulp kreeg van uw collega en vrienden in Kabul (CGVS gehoorverslag p. 12). Zo liet u weten dat u uw collega vroeg om deze documenten op te sturen naar België. Dat deed hij vervolgens via Pakistan. Daarnaast vroeg u ook een andere vriend om naar uw internaat in Kabul te gaan om een attest te krijgen voor uw asiëldossier (CGVS p. 15). Dit attest hebt u dan ook neergelegd in uw dossier. Het is dan ook duidelijk dat u mensen hebt in uw netwerk die u steunen en tijd en energie geven aan uw zaken.

In Kabul beschikt u niet enkel over een vriendennetwerk maar ook over een professioneel netwerk. Toen gepeild werd tijdens uw gehoor waarom u uw verplaatsing naar Kabul niet vroeg na uw problemen, verklaarde u dat u er toen niet nagedacht heeft en dat het misschien wel mogelijk kon zijn (CGVS p. 18). Uit uw verklaringen en uit uw Facebook-profiel kon ook worden afgeleid dat u nog steeds in contact bent met dit professioneel netwerk. U beweerde ook tijdens uw gehoor dat u uw problemen

besprak met uw baas en andere collega's vanuit België. Daarnaast kreeg u ook een deel van uw documenten via uw collega in Kabul.

Bovendien beschikt u ook vaardigheden die u in staat zouden stellen, zelfs zonder een netwerk te hebben in Kabul, om zich daar te vestigen. U spreekt zowel Dari als Pashtou. U beweerde geen andere taal te spreken. Het werd echter duidelijk tijdens uw gehoor bij het CGVS dat u Engels begreep en sprak. U verbeterde de vertaling van de tolk en u antwoordde meermaals op de vragen in het Engels zonder te wachten op de vertaling naar het Dari (CGVS gehoorverslag p. 3, p.4, p.12, p.17). Daarnaast spreekt u ook Nederlands volgens uw verklaringen. Verder bent u in het bezit van een rijbewijs in Afghanistan (CGVS p.17). U hebt ook professionele ervaring in Afghanistan en u bent geletterd. U hebt geen personen ten laste. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen met de taliban in Gardez, kan ook aangenomen worden dat u het huis in Gardez, uw eigendom, nog bezit. U beweerde dat uw huis in gebruik werd genomen door de taliban. Dergelijke eigendom kan u dan ook financieel helpen in het geval van hervestiging naar Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de formele en materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“A. Verzoeker koestert effecief een gegronde vrees voor vervolging door de Taliban

A.I. Correctheid van het relaas omtrent de zogenaamde vrienden, de dreigbrieven en het werk van de broers

Het CGVS stelt dat zij geen geloof hechten aan het door verzoeker geschetste relaas omtrent de bedreigingen door de Taliban die te wijten zijn aan de job van verzoeker. Verzoeker stelt dat de kennis, zoals door hem verwoord tijdens het gehoor op DVZ en het CGVS, correct is.

Verzoeker nodigt enkele ex-klasgenoten uit op zijn werk nadat hij deze tegenkomt op de markt. Na enkele gesprekken waarbij hij vertelt over zijn werk en dat van zijn broers, uiten de ex-klasgenoten zich als onderdeel van de Taliban en verzoeken ze hem om zijn werk op te geven en samen met hen een aanslag voor te bereiden op de militaire basis van Gardez. Dit is de militaire basis waar verzoeker beroepsmatig vaak komt.

Verzoeker benadrukt dat de ex-klasgenoten vrienden waren uit zijn jeugd die hij reeds lange tijd niet gezien had. Het is dan ook normaal dat er over ieders job en leven wordt gepraat en dat verzoeker hier eveneens over vertelt. Na enkele gesprekken is het dan ook, in tegenstelling tot wat het CGVS stelt, logisch dat er meer diepgaand wordt gepraat over ieders job en dat ook het vertrouwen toeneemt in die mensen.

Een bepaalde graad aan wantrouwen is door de onstabiele situatie in Afghanistan zeer normaal. Dit is de reden waarom verzoeker initieel niets wou zeggen over de samenwerking van zijn bedrijf met het leger. Na enkele gesprekken neemt het vertrouwen toe (men kent elkaar tenslotte al zeer lang en men zat samen lange tijd op internaat hetgeen eveneens zorgt voor een goede relatie en graad van vertrouwen) en heeft verzoeker, tegen beter weten in, deze mensen specifiekere informatie gegeven over zijn job, doch geen détails. Tijdens dit gesprek merkt verzoeker dat de ex-klasgenoten reeds zeer goed geïnformeerd zijn over het bedrijf en de job van verzoeker. Bovendien benadrukt verzoeker dat de ex-klasgenoten echt niet leken op Talibans.

De ex-klasgenoten, wisten reeds dat de broers bij het leger werkten. Verzoeker heeft dit louter bevestigd. Bovendien dient hierbij te worden benadrukt dat de broers eveneens mee op internaat hebben gezeten en dienvolgens de ex-klasgenoten kennen.

De redenering van het CGYS dat verzoeker meer voorzichtigheid -aan de dag had moeten leggen bij contacten met derden kan, rekeninghoudend met de concrete omstandigheden niet worden bijgetreden. Het CGVS stelt op pagina 2 van hun beslissing dat het niet geloofwaardig is dat de Taliban verzoeker voldoende vertrouwde om een dergelijk gevoelige opdracht, als een aanslag plegen op een militaire basis, uit te voeren. Verzoeker is formeel omtrent deze handelwijze van de Taliban en stelt dat de Taliban steeds «random» personen kiest om zulke opdrachten uit te voeren. Ze houden hierbij rekening met je capaciteiten en mogelijkheden via de job die je beoefent alsook naar je persoonlijke en familiale situatie waarbij wordt nagegaan of ze je kunnen omkopen. Verzoeker benadrukt hierbij dat je zo'n opdracht van de Taliban niet met veel overtuiging en geloof in de Taliban moet uitvoeren. Je wordt gedwongen of omgekocht.

De broers van verzoeker werken in het Afgaans leger, doch in een andere provincie. De stelling van het CGVS dat dit element voldoende afschrikt waardoor verzoeker nooit zou bedreigd worden door de Taliban, kan geenszins worden bijgetreden.

Het CGVS stelt daarnaast dat verzoeker met zijn mogelijkheden tot toegang tot de militaire basis de Taliban makkelijk zou kunnen verklikken. Het verklikken door verzoeker van de Taliban zou geen enkel nut hebben, én dat beseffen en weten de Talibans zelf ook. Ze zijn immers in de meerderheid en aldus het meest machtig in de regio. Gewone burgers staan machteloos én zelfs de militaire basis zal of kan niets doen nadat een gewone burger informatie over een mogelijke aanslag van de Taliban zou klikken, Het asielrelaas wordt aldus door het CGVS van tafel geveegd op basis van het vermoeden en de overtuiging dat de feiten onmogelijk kunnen gelopen zijn zoals verzoeker zelf stelt aangezien het onmogelijk is dat hij zijn ex-klasgenoten zomaar in vertrouwen nam. Het CGVS neemt hierbij een stelling in zonder enige verdere toetsing, staving of degelijke motivering waarom het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

Verweerder schendt dienvolgens de op hem rustende motiveringsplicht.

Verweerder stelt in zijn beslissing op pag. 2 :

« Het is dan ook niet te begrijpen dat u toch al zo bang was voor u enige bedreiging van de Taliban had gekregen maar dat u de dreigbrieven van de Taliban toch niet serieus nam,(...). »

Volgens verweerder is het niet geloofwaardig dat verzoeker de dreigbrieven in eerste instantie niet serieus nam aangezien hij op dat ogenblik wel uitging in Gardez zonder spéciale kledij te dragen die erop konden wijzen dat hij een functie had voor een bedrijf dat samenwerkt met de overheid.

Dat verzoeker in Afghanistan, in een streek met een hoge graad aan Talibanstrijders niet uitgaat met kledij die wijst op enige band met de overheid, mag duidelijk wezen. Het is dan ook volledig incorrect dat verweerder dit element als basis neemt om te twijfelen aan de waarachtigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Verzoeker geeft tijdens zijn relaas een duidelijke uitleg omtrent het feit dat hij zich de vraag stelde of de dreigbrieven echt waren. Zo stelt verzoeker dat hij geen enkele aanleiding zag waarom hij dreigbrieven zou ontvangen van de Taliban. Hij had dan wel de contacten gehad met zijn ex-klasgenoten, doch had hij geen enkel idee dat zij zo ver zouden gaan dat er zelfs dreigbrieven volgden. Het is dan ook niet verwonderlijk dat hij in eerste instantie even heeft getwijfeld aan de echtheid van deze brieven.

Het verhaal zoals tijdens het interview op het CGVS door verzoeker geschetst, wordt in de beslissing volledig uit zijn context getrokken. Verzoeker droeg uit algemene voorzichtigheidsoverwegingen geen opvallende kledij die kon gelinkt worden aan de overheid. Het is dan ook volstrekt foutief wanneer het CGVS in haar beslissing stelt dat verzoeker al zo lang bang was nog voor hij enige bedreiging had ontvangen om vervolgens de dreigbrieven niet serieus te nemen. Het element van de kledij en van de dreigbrieven staat volledig los van elkaar. Bovendien is er een duidelijk verschil tussen de nodige voorzorgen nemen naar algemene veiligheid toe én effectief bang hebben.

De redenering van het CGVS kan geenszins worden bijgetreden en laat na afdoende te motiveren waarom het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is.

Verzoeker bleef inderdaad na de dreigbrieven in Gardez wonen en werken.

Verweerder vindt dit niet geloofwaardig. Ook hier argumenteert verweerder geenszins waarom het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bovendien heeft verzoeker tijdens het interview op het CGVS een zeer logische uitleg gegeven. Verzoeker had immers op dat ogenblik geen keuze. Hij had geen enkele mogelijkheid om zich elders op een veiligere plek te vestigen. Bovendien moest hij net blijven werken om het financieel mogelijk te maken om op zo een kort mogelijke termijn een oplossing te zoeken en na te denken over de mogelijkheid om MET zijn familie te vluchten. Verweerder gaat er verkeerdelijk vanuit dat het op één dag financieel en praktisch mogelijk is om de dag van de bedreiging, rekeninghoudend met de concrete situatie, te vluchten.

Verzoeker besluit dat verweerder louter stelt dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is zonder te argumenteren waarom dit onmogelijk is. De asielaanvraag is voor verzoeker enorm belangrijk voor zijn verdere leven. Louter stellen dat bepaalde elementen niet geloofwaardig zijn, zonder te argumenteren waarom, noch te verwijzen naar enige literatuur, is geenszins afdoende om tot een negatieve beslissing te komen omtrent het verkrijgen van de vluchtelingenstatus.

Het CGVS stelt het volgende op pag. 3 van hun beslissing :

« Tevens kan het CGVS geen geloof hechten aan het werk van uw broers bij het Afghaanse leger. (...) Het is dan ook niet aannemelijk dat U er maar zo weinig informatie over hebt. »

Verzoeker benadrukt dat hij weinig telefonisch contact had met zijn broers. Ze kwamen inderdaad tijdens hun verlof naar Gardez, dit was echter zeer sporadisch. Tijdens hun bezoek waren ze altijd omringd door vrienden en kennissen uit het dorp. Ook zelf probeerden ze zo min mogelijk over hun werk te vertellen, hetgeen gelet op de concrete omstandigheden in Afghanistan zeer normaal is. Aangezien ze in een andere provincie in het leger zitten, waar verzoeker bovendien niets van afweet, is het moeilijk om de plaatsnamen te onthouden van bijvoorbeeld trainingen. Verzoeker kent wel de grote lijnen van de functie van de broers binnen het leger.

Dat verzoeker geen détails kent, is geenszins abnormaal. Verweerder concludeert hieruit dan ook verkeerdelijk dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker omtrent zijn broers aangezien hij niets wist over de détails.

Bovendien dient er wat de kennis omtrent het Afghaanse leger betreft, rekening te worden gehouden met de leefwereld, achtergrond en situatie van verzoeker. Algemeen valt te stellen dat bij de beoordeling van de feitelijke kennis het er niet toe kan leiden dat onwetendheid inzake gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Artikel 4.3,c van de Europese Kwalificatierichtlijn inzake asiel stelt dat er bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening moet worden gehouden met het individueel profiel van de asielzoeker. De beoordeling van de feitelijke kennis moet in concreto gebeuren. Verzoeker verwijst hiervoor naar een arrest van Uw Raad dd. 24.06.2010 (arrest nr. X) en arrest dd. 19.05.2011 (arrestnr.X).

Zo stelt ook het UNHCR Report1 :

« The applicant's level of formal education may affect his or her understanding of the context of certain events experienced. It may also affect the applicant's ability to respond to general knowledge questions intended to probe the credibility of his or her statements. Less educated applicants may have limited knowledge of the history, geography and social, political and economic conditions in their countries and/or regions of origin. »

« The use of general knowledge questions is based on assumptions about what people should know and be able to recall. Decision-makers must be careful to ensure that they do not have unreasonable expectations of what applicants should ordinarily know or remember. »

« It is a legal requirement that applications for international protection are examined on an individual basis. This means that both the questions put to applicants as well as the assessment of their responses must fully take into account the individual and contextual circumstances of the applicant. In addition to an understanding of human memory circumstances such as the applicant's age, gender, sexual orientation and/or gender identity, mental and physical health, level of education, status, cultural, socio-economic, religious and other background factors should be taken into account in determining what questions an individual applicant should be asked, how these questions should be framed, and what constitutes reasonable knowledge. »

Verweerder deed uitgebreid nazicht naar het Facebookprofiel van verzoeker en stelt dat Facebook de ongeloofwaardigheid van zijn relaas bevestigt.

Verzoeker benadrukt dat het gevonden Facebookprofiel niet van hem is. Wanneer op Facebook U. B. (...) wordt ingetypt krijg je zeer veel accounts met allemaal afbeeldingen van verzoeker. Volgens

verzoeker is het in Afghanistan zeer gebruikelijk om andermans foto's als profielfoto te gebruiken. De foto's zijn allen afgehaald van het oude account van verzoeker op naam van W. A. (...). Dit account is al zeer lange tijd niet meer gebruikt en op heden niet meer terug te vinden. Verweerder kan dan ook onmogelijk correcte conclusies trekken uit de data waarop de foto's zouden gepost zijn. De foto's zijn allen ouder aangezien ze van de vroegere Facebook-pagina van verzoeker werden gehaald.

1 UNHCR, *Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report*, May 2013, (<http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>)

A.2 Discrepantie met verklaringen voor DVZ

Vervolgens verwijst de beslissing van het CGVS op pag. 2 naar de discrepantie in de verklaring voor DVZ:

« Het CGVS kan evenmin geloof hechten aan deze dreigbrieven. Ten eerste legde u omirent deze dreigbrieven tegenstrijdige verklaringen neer. »

Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het interview voor DVZ reeds kort heeft aangegeven dat hij bedreigd werd, zowel op kantoor als thuis. Hij heeft steeds aangegeven dat hij de dreigbrieven thuis ontving, doch dat hij op kantoor werd opgebeld.

Verzoeker benadrukt de correctheid van het door hem weergegeven feitenrelaas bij het CGVS omtrent het aantal dreigbrieven en de plaats waar hij deze ontving.

Daarnaast stelt de beslissing van het CGVS dat er zich enkele ommissies bevinden in het asielrelaas van verzoeker. Zo zou hij tijdens zijn interview bij DVZ niets gezegd hebben over het samen met zijn chauffeur geslagen worden door de Taliban en het binnenvallen van het huis door de Taliban.

In de verklaring bij DVZ, die slechts zeer kort mocht zijn, heeft verzoeker als voornaamste reden van zijn vertrek aangegeven dat hij is gevlucht voor de Taliban en dat hij door hen werd bedreigd en mishandeld. Verzoeker heeft de essentie van zijn vertrek reeds duidelijk weergegeven bij DVZ, het bovenstaande betreft immers mishandeling en bedreiging.

Het gegeven dat het interview bij het CGVS niet volledig overeenstemt met de verklaring die werd afgelegd bij DVZ, is geen gegronde reden om het asielrelaas van verzoeker naast zich neer te leggen.

Het is namelijk eigen aan het verhoor door DVZ dat deze op zeer korte tijd verloopt, zonder dat daarbij ruimte wordt gelaten om dieper op zijn relaas in te gaan. Noch is er een mogelijkheid om terug te koppelen en te verifiëren of zijn relaas wel correct wordt weergegeven. Evenmin wordt er voorzien in bij stand van een advocaat om controle hierop uit te oefenen.

Verweerder kan niet verwachten dat de verklaringen afgelegd voor DVZ even correct zijn en geen enkele discrepantie vertonen met die van het CGVS waarvoor ruim 4 uur de tijd wordt genomen en regelmatig wordt gecontroleerd of alles correct werd verstaan.

Het is aldus verkeerd van verweerder om te verwijzen naar de verklaringen afgelegd voor DVZ en louter op basis hiervan geen geloof te hechten aan het relaas van verzoeker.

Wat de broers betreffen stelt verweerder dat verzoeker tijdens het interview bij het CGVS stelt dat zij niet bedreigd werden door de Taliban. Tijdens het interview op DVZ heeft verzoeker aangegeven dat de twee broers enkele keren telefonisch zijn bedreigd door de Taliban.

Verweerder leidt hieruit verkeerdelijk af dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt. Tijdens het interview bij het CGVS werd er gevraagd of de broers ook problemen kenden met de Taliban? Hierop heeft verzoeker ontkennend geantwoord aangezien zij niet geslagen of achtervolgd zijn geworden, doch louter enkele keren zijn gebeld. Deze oproepen zijn gestopt waarna zij geen problemen meer kenden. Louter enkele telefonische oproepen leidde niet tot een probleem zoals dat van verzoeker waarbij enkel nog vluchten tot de mogelijkheid behoort.

Verzoeker heeft getracht om zijn asielrelaas zo correct mogelijk weer te geven. Hieruit blijkt dat hij in geval van terugkeer een zeer terechte vrees heeft voor de Taliban. Niet enkel zijn job, doch ook die van zijn broers zorgen ervoor dat hij zich in een zeer moeilijke situatie bevindt. Het feit dat de Taliban niet gestopt is na de dreigbrieven en telefonische oproepen, benadrukt het reëel gevaar dat verzoeker loopt in Afghanistan.

Het risico dat verzoeker loopt, is dan ook dreigend en actueel.

A.3. Verzoeker beschikt niet over een vestingsalternatief

Verweerder stelt op pag. 6 van zijn beslissing :

« Rekeninghoudend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw verblijf in Afghanistan meer tijd in Kabul spendeerde dan in uw regio van herkomst Gardez. U studeerde negen jaar lang in Kabul tot u 18 jaar oud werd in 2007, waardoor u de stad kent.

(...)

Er is geen enkele informatie die kan aantonen dat u werkelijk in Gardez werd tewerkgesteld en niet in Kabul.

(...)

Het is op zich niet plausibel dat u ondanks uw leeftijd van 31 jaar, helemaal geen vrienden en geen netwerk zou hebben in Afghanistan en dat die drie vrienden die u pas in uw laatste maand begon te zien in Afghanistan uw enige vrienden zouden zijn.

De meest recente beleidsnota van het CGVS inzake Afghanistan stelt:

« Het principe van intern vestigingsalternatief is enkel van toepassing wanneer erop een concrete wijze kan worden aangetoond dat de asielzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt. »

(http://www.cgvs.be/sites/default/files/beleidsnotas/dir_website_countryinfo_afghanistan_beleidsnota_20151026_1.pdf)

The UNHCR stelt omtrent de mogelijkheid als vestingsalternatief:

« To assess the reasonableness of a proposed IFA/IRA in the KR-I, particular attention must be given to:

- a) The availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant's extended family;*
- b) Access to shelter in the proposed area of relocation;*
- c) The availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as sanitation, health care and education;*
- d) The presence of livelihoods opportunities; and*
- e) The scale of internal displacement in the proposed area of relocation. »*

(<http://www.refworld.org/docid/575537234.html>)

Verweerder baseert de mogelijkheid van verzoeker over het beschikken van een vestingsalternatief voornamelijk op de volgende argumenten:

- a) Verzoeker heeft van zijn 9 jaar tot 18 jaar gestudeerd in Kabul en kent aldus de stad.*
- b) Verzoeker was mogelijks tewerkgesteld op de hoofdzetel van het bedrijf in Kabul.*
- c) Het is niet plausibel dat verzoeker als 31-jarige geen vrienden of kennissen heeft in Kabul, rekeninghoudend met de concrete omstandigheden zoals het Facebookprofiel. Verzoeker kan zich geenszins vinden in de argumentatie van verweerder.*

a) Eerst en vooral is het niet omdat verzoeker op internaat heeft gezeten in Kabul dat hij de stad kent. Wanneer iemand als kind in een welbepaalde stad op internaat zit, kan dit in alle redelijkheid niet bewijzen dat verzoeker een bepaalde kennis heeft over die stad. Verzoeker benadrukt hierbij dat hij, eveneens conform zijn documenten op internaat zat in een weeshuis. Verzoeker kent dan wel het internaat aan de binnenzijde, doch kwam hij maar sporadisch in de stad. Verzoeker heeft dan ook geen enkel idee waar hij zich in Kabul zou kunnen vestigen. Het is dan ook in alle redelijkheid niet correct dat verweerder dit argument mee in rekening brengt om te argumenteren dat verzoeker over een vestingsalternatief beschikt.

b) Verzoeker heeft steeds benadrukt dat hij in Gardez was tewerkgesteld voor het bedrijf "M. C. (...)", doch dat de hoofdzetel van dit bedrijf in Kabul gelegen is.

Verweerder stelt dat de werkbadge van verzoeker als adres van het bedrijf Kabul vermeldt en dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker mogelijks tewerkgesteld was in Kabul. Ook hier trekt verweerder uit een geheel aan feiten een foutieve conclusie. Het is toch niet meer dan logisch dat er op een werkbadge van een zeer groot bedrijf die zelfs levert aan overheidsdiensten, het adres van de maatschappelijke zetel vermeld wordt. Dit is zelfs in België de logica zelve en een gangbare praktijk.

Op die manier is er immers duidelijkheid omtrent het bedrijf en de maatschappelijke zetel waardoor bijvoorbeeld bij leveringen aan de militaire basis onmiddellijk contact kan opgenomen worden met de hoofdzetel ter verificatie, zeker gelet op het concrete gevaar voor militaire- of overheidsdiensten in de regio.

Bovendien heeft verzoeker steeds gesteld dat hij voor een bedrijf uit Kabul tewerkgesteld was in Gardez. Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de verklaring hieromtrent van verzoeker. Wanneer verzoeker asiel aanvraag in ons land, heeft hij immers nooit gedacht aan het feit dat hij moest aangeven absoluut niet in Kabul te hebben gewerkt om zo te vermijden dat er in zijn situatie mogelijks sprake zou zijn van een vestingsalternatief.

Verzoeker heeft dan ook niet tewerkgesteld geweest in Kabul waardoor ook dit argument niet kan wijzen op het beschikken van een verblijfsalternatief.

c) Het is volgens verweerder niet plausibel dat verzoeker geen vrienden of geen netwerk heeft in Kabul. Verweerder verwijst hierbij naar het Facebookprofiel met contacten uit Kabul. Verzoeker benadrukt

nogmaals dat dit Facebookprofiel niet van hem is dus dat het aantal contacten van dit profiel in Kabul geen uitstaans hebben met verzoeker.

Verweerder houdt bovendien geen rekening met de volledige situatie van verzoeker omtrent vrienden en kennissen. Eerst en vooral stelt verweerder dat het onmogelijk is dat verzoeker na enkele gesprekken met drie ex-klasgenoten specifieke informatie geeft omtrent de inhoud van zijn job. Anderzijds stelt verweerder dat verzoeker voldoende vrienden zal hebben waar hij bij terecht kan als verblijfsalternatief. Het mag bovendien duidelijk wezen dat verzoeker, door de situatie met de drie ex-klasgenoten zeer achterdochtig is: geworden.

Verweerder argumenteert daarnaast dat er door vrienden en collega's in Kabul documenten werden opgestuurd naar België. Het is echter niet omdat verzoeker over kennissen beschikt die vanuit Afghanistan documenten opsturen, dat hij bij deze mensen terecht kan.

Zoals hierboven reeds aangegeven stelt de UNHCR duidelijke voorwaarden voorop vooraleer er sprake kan zijn van een vestingsalternatief. Deze voorwaarden zijn echter bij verzoeker niet voldaan.

Eerst en vooral is er geen discussie over het gegeven dat verzoeker over geen familie meer beschikt in Afghanistan en al zeker niet in Kabul. Daarnaast is het niet omdat enkele mensen documenten overmaken naar België dat zij effectief aan verzoeker ondersteuning zullen bieden. Er dient dienaangaande een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen mensen die je kent en echte vrienden.

Bovendien heeft verzoeker geen woning, noch enige concrete mogelijkheid om ergens te verblijven of enig zicht op een onderdak in Kabul. Evenmin is er sprake van enige basisinfrastructuur.

Verweerder baseert de mogelijkheid van een vestingsalternatief louter op een Facebookprofiel dat niet van verzoeker is alsook opnieuw op vermoedens, doch laat na voldoende te motiveren op basis van feiten. Verweerder laat bovendien na om de voorwaarden van het vestingsalternatief zoals omschreven door het UNHCR toe te passen op verzoeker.

De toetsing van de voorwaarden van het UNHCR op verzoeker toont aan dat hij over geen vestingsalternatief beschikt in Afghanistan. Verweerder schendt ook op dit punt het motiveringsbeginsel.

B. Verzoeker komt minstens in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan dient het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening te worden genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Het UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie ook met andere indicatoren wordt rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten.

De provincie van verzoeker, Paktya, bevindt zich in de bergen in het Zuid-Oosten van Afghanistan en is één van de provincie's met een hoge graad aan geweld en conflicten.

Omtrent de actoren van het geweld binnen de provincie stelt het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation het volgende:

"According to the Institute for the Study of War, the Haqqanis maintain considerable support inside Pakistan's tribal areas. The Haqqanis provide men and material to bolster their terrorist campaign from there into the provinces of Khost, Paktika and Paktya onwards into the provinces adjacent to Kabul. Several clearing operations led by the ANSF were conducted in the province between November 2014 and July 2015 against insurgents. During these security operations many insurgents were killed and wounded arms and ammunitions were often seized. In July 2015, it took the ANA 2 weeks to clear the district of Chamkani of insurgents but the Taliban was still strongly present in a neighbouring district, Janikhel. In May 2015, 37 insurgents were killed in ANSF operations in three districts: Sayed Karam, Zurmat and Janikhel. According to Afghan officials, Pakistan's Inter-Services Intelligence are involved in

ground battles in Chamkani District and Pakistani Taliban are present in this province. Notorious commanders of other insurgent movements were identified in Paktya: Abu Khalil Al- Sudani, an al Qaeda commander was killed and Qari Amanullah, second in command for IS for Paktya, Ghazni and other provinces, was arrested. "

http://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_country_of_origin_information_report_afghanistan_security_situation.pdf

Uit het verslag blijkt dat het geweld in de regio van verzoeker vrij grote proporties aanneemt en nog steeds zeer actueel is. Dit verslag bevestigt eveneens de aanwezigheid van de Taliban in de regio.

Ondergeschikt, dient aan verzoeker dan ook minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

C. Conclusie

Uit het voorgaande en bijhorende stukken blijkt onomstotelijk vast te staan dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt verkeerdelijk verweten dat hij bepaalde onjuistheden of onvolledigheden verklaart of er wordt getwijfeld aan de waarachtigheid van het relaas. Dit terwijl verzoeker op een zo correct mogelijke wijze zijn asielaanvragen heeft trachten te staven. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid. Daarnaast moet er rekening worden gehouden met de zogenoemde « foutieve » interpretaties of vertalingen tijdens het interview op het CGVS tussen verzoeker, de tolk en de interviewer.

Verwerende partij gaat compleet voorbij aan de actuele situatie in Gardez en het risicoprofiel van verzoeker door zijn job en zijn broers.

Er dient te worden vastgesteld dat de beslissing dd. 03.05.2017 werd gesteund op enkele, geïsoleerde én foutieve elementen."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van

een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. X; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

Volgens de verzoekende partij diende zij haar land van herkomst op 15 juli 2015 te verlaten uit vrees voor de taliban. Zij verklaart dat zij op een dag drie vroegere klasgenoten tegenkwam op de markt met wie zij sindsdien meerdere keren zou hebben afgesproken op het kantoor waar zij werkte. De verzoekende partij, die reeds enkele jaren werkte voor een bouwbedrijf dat materiaal levert aan een militaire basis in Gardez, zou zich aanvankelijk bewust op de vlakte hebben gehouden over haar job en werkplaats. Uiteindelijk zou zij haar vroegere klasgenoten hier toch meer informatie over hebben gegeven en ook hebben verteld dat haar twee broers voor het Afghaans nationaal leger werken. Daarop zouden de ex-klasgenoten de verzoekende partij hebben gevraagd haar job op te geven en hen te vervoegen om jihad te doen. De verzoekende partij zou met hen een discussie zijn aangegaan die eindigde in een ruzie. In de periode die hierop volgde zou zij twee dreigbrieven en meerdere dreigtelefoons van de taliban hebben gekregen. Via de telefoon zouden de taliban de verzoekende partij hebben laten weten dat ze haar hulp verlangden bij het plegen van een aanslag op de militaire basis waar zij door haar werk toegang tot had. De verzoekende partij zou blijven werken zijn voor het bouwbedrijf en op een keer door taliban zijn tegengehouden toen zij op weg was naar de militaire basis. De taliban zouden haar toen hebben geslagen maar er weer vandoor zijn gegaan toen ze mensen zagen naderen. Na dit incident zouden de verzoekende partij, haar moeder en twee broers de beslissing hebben genomen om Afghanistan te verlaten. Kort voor hun vertrekdatum zouden de taliban het huis waar de verzoekende partij met haar moeder woonde nog zijn binnengevallen. Nadat er hard op de deur werd geklopt, zou de verzoekende partij met haar moeder naar de burens zijn gevlucht, waar zij enige tijd zouden hebben verbleven alvorens met de hulp van een derde naar Kaboel te vertrekken. Van daaruit zouden zij naar de provincie Nimroz zijn gegaan, waar zij vervoegd werden door verzoekers broers en vervolgens samen Afghanistan verlieten.

De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan het asielrelaas van de verzoekende partij, en wel om volgende redenen.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat de nonchalante manier waarop de verzoekende partij zich volgens haar verklaringen zou hebben gedragen in haar contacten met haar voormalige

schoolkamerraden niet strookt met de aard van haar job en de klanten van het bedrijf waarvoor zij werkte. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij reeds vooraleer zij door de taliban werd bedreigd beseftte dat zij informatie over haar job en werkplaats best voor zich hield in Gardez omwille van de aanwezigheid van de taliban aldaar. Zij verklaarde dat zij ervoor zorgde dat niemand wist van haar job en haar opdrachten voor de militaire basis in Gardez. Het komt de Raad in het licht van deze omstandigheden niet aannemelijk voor dat de verzoekende partij haar voormalige studiegenoten deze informatie toch gegeven heeft en hen tevens heeft verteld dat haar broers voor het Afghaans leger werken, te meer daar zij meteen het gevoel zou hebben gehad dat zij door deze personen werd ondervraagd (stuk 5, gehoorverslag, p. 16, 17). Waar de verzoekende partij erop wijst dat het hier jeugdvrienden betrof die zij reeds lange tijd niet meer had gezien en stelt dat na enkele gesprekken het vertrouwen in die mensen toenam en er diepgaander werd gepraat over ieders job, verklaart noch verschoont zij haar risicovolle gedrag. De verzoekende partij zou haar voormalige studiegenoten immers maar twee à drie keer hebben ontmoet en hen na de eerste ontmoeting op de markt meteen in haar kantoor op haar werkplek hebben ontvangen. Het houdt geen steek dat de verzoekende partij mensen die bij haar informatie over haar job trachtten los te krijgen zou uitnodigen op haar kantoor op het ogenblik dat zij deze nog niet genoeg vertrouwde, getuige haar verklaring dat zij daar papieren die haar werkzaamheden konden verraden voor hen probeerde te verbergen. De door de verzoekende partij geschetste gang van zaken, als zou zij pas na meerdere gesprekken gevoelige informatie over haar job en die van haar broers hebben prijsgegeven aan haar ex-klasgenoten, vindt bovendien geen steun in de door haar gegeven chronologie van de feiten bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verklaarde zij dat zij op een dag drie vroegere klasgenoten tegenkwam en dat zij hen vertelde dat zij voor het bedrijf M. C. werkte en dat haar twee broers leden van het Afghaans leger waren. Zij vervolgde dat twee van die drie vrienden enkele dagen later haar kwamen bezoeken op haar kantoor en haar daar vroegen deel te nemen aan de jihad. Van meerdere gesprekken waarin verzoekers vertrouwen in zijn gesprekspartners geleidelijk aan toenam tot op het punt dat hij er geen graten in zag om specifiekere informatie in verband met zijn job te delen is in deze versie van de feiten geen sprake (stuk 11, vragenlijst, vraag 3.5). Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij tijdens de gesprekken merkte dat haar ex-klasgenoten reeds zeer goed geïnformeerd waren over het bedrijf en haar job en zij louter bevestigde dat haar broers bij het leger werkten, aangezien zij dit reeds wisten, overtuigt zij niet. Tijdens haar spontaan asielrelaas verklaarde zij dat haar vroegere klasgenoten een "onderzoek" naar haar voerden door haar vaker te bezoeken eens zij wisten waar zij en haar broers werkten. Hieruit blijkt niet dat zij reeds over haar geïnformeerd waren door een derde bron, derwijze dat de informatie die de verzoekende partij hen zou hebben gegeven hen reeds bekend zou zijn geweest, zoals zij thans in haar verzoekschrift suggereert (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Het loutere gegeven dat haar broers ook op het internaat hadden gezeten en bijgevolg haar ex-klasgenoten kenden, verklaart niet dat deze klasgenoten later zouden te weten gekomen zijn dat haar broers bij het leger waren terechtgekomen en dat de verzoekende partij dit enkel kon bevestigen.

Het is verder niet aannemelijk dat de taliban in de verzoekende partij, gelet op haar profiel en dat van haar broers, een loyale partner zouden hebben gezien om een aanslag te plegen op de militaire basis waar zij toegang tot had. Verzoekers verweer dat de taliban steeds "random" personen uitkiest voor dergelijke opdrachten en overtuiging of geloof in de taliban hierbij geen rol speelt, aangezien men wordt gedwongen of omgekocht, kan niet overtuigen. Het hoeft geen betoog dat de verzoekende partij gemakkelijk haar werkgever of de militaire basis had kunnen inlichten over de plannen van de taliban, die derhalve bij voorbaat weinig kans op slagen hadden. Dat de taliban zouden hebben beseft dat het zinloos was hen te verklikken aangezien zij in de regio van Gardez het sterkst staan en de militaire basis niets kan doen om een mogelijke aanslag te verijdelen, is een loze bewering die de verzoekende partij op geen enkele wijze staft.

Aan de geloofwaardigheid van de verzoekende partij wordt tevens afbreuk gedaan door het feit dat zij na het ontvangen van de bedreigingen weliswaar haar voorzorgen nam, maar niettemin op dezelfde plaats bleef wonen, nog buiten kwam om boodschappen te doen en ook verder naar haar werk bleef gaan. Zij verklaarde dat zij haar werkgever niet inlichtte over haar situatie uit vrees om haar werk te verliezen (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Nochtans hoeft het geen betoog dat haar werkgever haar net had kunnen helpen door extra veiligheidsmaatregelen te nemen of haar desgevallend over te plaatsen naar het hoofdkantoor in Kaboel. Zoals lager wordt uiteengezet, bevat één van de Facebook-profielen die aan de verzoekende partij konden worden gelinkt duidelijke aanwijzingen dat zij in Kaboel over een sociaal netwerk beschikt waarop zij en haar familie desgevallend beroep hadden kunnen doen. De

verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij geen enkele mogelijkheid zou hebben gehad om zich op een veiligere plek te vestigen en dat zij om redenen van financiële of praktische aard geen andere keuze had dan in Gardez te blijven wonen en werken.

Het asielrelaas van de verzoekende partij bevat daarnaast een aantal vaagheden en tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid ervan bijkomend op de helling plaatsen.

Zo merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij verklaarde dat zij haar vroegere klasgenoten in totaal twee à drie keer ontmoette, en dat zij zich dus klaarblijkelijk niet meer herinnert of zij hen na de eerste ontmoeting op de markt nog één dan wel twee keer heeft gezien op haar kantoor (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Haar verklaring dat zij haar vroegere klasgenoten maar twee of drie keer zou hebben gezien valt overigens niet te rijmen met volgende verklaringen die de verzoekende partij in het kader van haar spontaan asielrelaas heeft gedaan: *"(...) In het begin zei ik niets. 1 dag of 2 dagen deed ik mijn best. Maar onze connectie werd sterker. We zagen elkaar vaker. Ik zei dat ik werkte in een bedrijf en dat mijn twee broers soldaten waren. Sindsdien begonnen ze vaker te bezoeken. Ze begonnen een onderzoek over mij door mij vaker te bezoeken. Bv. Ze kamen naar mijn kantoor. Meestal met hun tweeën, Massoud en Najeab kwamen meestal naar mijn kantoor. (...) Na enkele dagen kwamen massoud en najeab terug. (...)"* (stuk 5, gehoorverslag, p. 16).

Waar de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts melding maakte van één dreigbrief, die zij op haar kantoor zou hebben ontvangen, verklaarde zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij thuis twee dreigbrieven ontving (stuk 11, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 18). Dat de verzoekende partij steeds zou hebben aangegeven dat zij twee dreigbrieven thuis ontving, doch dat zij op kantoor werd opgebeld, blijkt niet uit de respectievelijke gehoorverslagen. Waar zij de correctheid van het feitenrelaas zoals door haar weergegeven op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen benadrukt, doet zij geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen.

Waar de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat haar beide broers eveneens telefonisch werden bedreigd, ontkende zij dit op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 11, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 18, 19). De verzoekende partij wijst erop dat haar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevraagd of haar broers ook problemen kenden met de taliban en betoogt dat zij daar ontkennend op antwoordde aangezien haar broers louter werden gebeld en niet geslagen of achtervolgd. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat zij uitdrukkelijk werd geconfronteerd met haar eerdere verklaring dat haar broers telefonisch werden bedreigd en dat zij dit eveneens ontkende. Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is geen afdoend verweer.

Dat verzoekers broers voor het Afghaanse leger zouden hebben gewerkt, is in het licht van de vage verklaringen die de verzoekende partij daaromtrent heeft afgelegd niet geloofwaardig. De verzoekende partij verklaarde dat haar ene broer naar gevechten werd gestuurd en dat de andere broer in de muziekgroep van het leger werkte. Behalve het feit dat ze de rang van soldaat hadden, kon zij geen bijkomende informatie geven. Ze wist niet waar ze werkten, of ze met buitenlanders samenwerkten en waar ze hun opleiding kregen (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9). Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij weinig telefonisch contact had met haar broers en dat zij maar sporadisch op verlof kwamen naar Gardez, verschoont zij haar onwetendheid niet. Zij toont hiermee niet aan dat zij het tijdens de contactmomenten die er waren nooit met haar broers zou hebben gehad over hun werkzaamheden bij het leger. Dat haar broers omwille van de Afghaanse veiligheidscontext zo min mogelijk probeerden te vertellen over hun werk is gelet op de vertrouwensband die broers mogen verondersteld worden te hebben niet afdoend. Waar zij stelt dat het voor haar moeilijk is om de namen te onthouden van bijvoorbeeld de plaatsen waar haar broers op training gingen, geeft de verzoekende partij overigens te kennen dat zij door haar broers wel degelijk werd geïnformeerd over hun job. In tegenstelling tot wat zij suggereert, werd de verzoekende partij geen details gevraagd, maar wel basisinformatie over de functie van haar broers die geen bijzondere kennis van het Afghaanse leger vereist.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het incident waarbij zij onderweg naar haar werk door de taliban werd tegengehouden en geslagen, noch van de inval door de taliban in haar huis kort voor haar vertrek uit

haar land van herkomst. Het verweer dat zij haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort diende te houden en dat zij daar de essentie van haar asielmotieven heeft weergegeven, biedt geen verschoning. De verzoekende partij werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst. Uit haar spontaan asielrelaas blijkt dat het incident waarbij de verzoekende partij door de taliban werd geslagen de directe aanleiding vormde voor haar vertrek en dat de inval bij haar thuis het op dat moment reeds geplande vertrek vervroegde (stuk 5, gehoorverslag, p. 16, 17). Het betreft hier overigens feiten die van een heel andere orde zijn dan de verbale bedreigingen die de verzoekende partij tot dan toe zou hebben ontvangen. Gelet op het ingrijpende karakter van deze gebeurtenissen, kon worden verwacht dat de verzoekende partij deze reeds tijdens haar eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vermeld en dat haar verklaringen op dit punt geen discrepantie zouden vertonen met deze afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar de verzoekende partij stelt dat er geen mogelijkheid was om terug te koppelen en te verifiëren of haar relaas wel correct wordt weergegeven, kan zij niet worden gevolgd. Uit het gehoorverslag blijkt dat dit haar werd voorgelezen in het Dari en dat zij dit voor akkoord heeft ondertekend (stuk 11, vragenlijst, *in fine*). Bovendien werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teruggekomen op haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en werd haar de mogelijkheid geboden om belangrijke zaken die zij toen niet had kunnen vertellen te melden (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Ook het gegeven dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat kan niet verklaren waarom de verzoekende partij nalaat dermate belangrijke elementen van haar asielrelaas te vermelden. Aan deze feiten kan dan ook geen geloof worden gehecht. Waar de verzoekende partij suggereert dat louter op basis van haar verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen geloof zou worden gehecht aan haar relaas, merkt de Raad op dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot merkt de Raad op dat informatie die door de verwerende partij werd teruggevonden op een Facebook-account dat aan de verzoekende partij kon worden gelinkt haar asielrelaas op meerdere punten ondermijnt. Er dient dienaangaand te worden gewezen op volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Daarenboven werd ook een Facebook-account van u gevonden die u zelf verzweeg. Gevraagd tijdens uw gehoor bij het CGVS of u een Facebook-account had, gaf u uw profielnaam op als “W(...) A(...)” (CGVS p. 10). Deze account werd ook teruggevonden (zie administratief dossier). Via het telefoonnummer op uw werkbade, namelijk +93700191990, werd een Facebook-account van ene M.A. [...] gevonden. De informatie op zijn profiel leidde tot het profiel van A.M. R. [...]. Zijn profiel leidde vervolgens tot uw andere Facebook-profiel met als profielnaam “U.B. [...]” (zie administratieve dossier). Uw activiteiten op dit Facebook-profiel maakten duidelijk dat u valse verklaringen neerlegde over een aantal zaken. Eerst en vooral werd ontdekt dat u deze account verzweeg om de Belgische asielinstantie te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnt. Ten tweede lieten deze Facebook-posten zien dat u Afghanistan niet plots moest verlaten wegens problemen zoals u zelf verklaarde. Het is duidelijk dat u afscheid nam van uw vrienden voor uw vertrek en niet plots vertrok samen met uw moeder. Zo nemen uw vrienden afscheid van u op verschillende posts en commentaren. Zo is er een post van A. M. R. [...] op 4 juli 2015 waarin hij uw vertrek uit Afghanistan aankondigde en uw succes wenste. U haalde aan dat u geen dreigbrieven kon neerleggen omdat u uw huis in Gardez plots moest verlaten toen het ingenomen werd door de taliban. (...) Uw Facebook-activiteit bevestigt de ongeloofwaardigheid hiervan.

Ten derde zijn er ook foto's gepost tijdens de periode net voor uw vertrek uit Afghanistan waarin u beweerde problemen te kennen met de taliban, hetgeen uw verklaringen tegenspreken. Zo verklaarde u in die periode niet vaak naar buiten te zijn gegaan en zeker niet na 9 uur 's avonds om aan de taliban te ontsnappen. Op 25 juni 2015 is er nochtans een foto van een eettafel waarin K.R. [...] verklaarde dat hij samen met u aanwezig is. Hij wenst daarbij iedereen een prettig breken van de vasten, zoals gebruikelijk tijdens de ramadan. Dat u in deze periode nog gewoon bij anderen gaat eten om de vasten te breken doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen op de vlucht te zijn voor de taliban.

Ten vierde bleek uw vertrekdatum ook niet te kloppen. U verklaarde bij de DVZ op 15 juli 2015 te zijn vertrokken uit Afghanistan. De posts op dit Facebook-profiel laten echter zien dat u in de nacht van 4 juli 2015 Afghanistan verliet. Zo is er een post van uw vriend A.M. R. [...] die een eerder genomen foto

postte op zijn tijdslijn en daarbij noteerde: "Mijn lieve vriend, mijn broer (5de van rechts) W. B.[...] vertrekt vannacht uit het land. Bid a.u.b. voor hem. W. B.[...] wees veilig". Op 5 juli, dus de volgende dag werd een andere foto van u toegevoegd door A. Z.J.[...] waarin jullie samen een thee drinken in de woonwijk A. M.[...] (zie administratieve dossier).

Ten vijfde werd uw uitgebreide netwerk in Afghanistan en vooral in Kabul duidelijk. Gevraagd tijdens uw gehoor of u nog mensen kende in Kabul van tijdens uw studies in Darul Eytam beweerde u dat u geen vrienden meer hebt van Kabul en dat u zelfs geen vrienden meer hebt in Gardez (CGVS p.9). Uw andere Facebook-profiel liet echter zien dat u nog veel vrienden hebt in Afghanistan, allemaal in Kabul, met wie u nog steeds in contact bent. Zo zijn er posten van vrienden die verklaren dat ze u missen waarop u zelf ook commentaar gaf dat u ze ook mist. Er zijn vrienden die een gezamenlijke foto van vroeger posten en aan u denken. Het zijn ook allemaal mensen die in Kabul gestudeerd hebben en die daar nog wonen, zoals K.[...] R.[...], D. K.[...], A. M.R.[...] en A.Z.J.[...]. Een van uw "like's" is ook van een fitnessclub in Kabul, Champions Gym. Daarnaast is er ook een foto gepost met andere mensen op 7 december 2014 in Kabul. Zo kan er ook geconcludeerd worden dat u uw netwerk in Kabul verzweege voor de asielinstanties.

Ten zesde doen deze posten ook nog twijfels rijzen over uw echte naam. De profielnaam van dit account is U.B. [...]. U verklaarde ook al in Hongarije dat u J. B.[...] heette (zie administratief dossier). Gevraagd hiernaar tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u in Hongarije een valse naam gebruikte omdat u verteld werd door de smokkelaar dat u tot u "een VN-land" bereikte geen juiste naam mocht opgeven (CGVS p. 19). Gevraagd naar uw naam bij het begin van het gehoor antwoordde u W. A.[...]. Gevraagd of u ook andere namen had, antwoordde u negatief (CGVS p. 2). Het Facebook-profiel dat u verzweege heeft echter ook als naam "U.B. [...]". Uit het geheel van posten en commentaar werd ook duidelijk dat u door uw vrienden als U.B. [...] of als W.B. [...] genoemd wordt.

(...)

Tot slot, werd door de informatie op dit profiel ook duidelijk dat u niet in een weeshuis in Kabul maar in een andere middelbare school in Kabul studeerde, de S. N.[...] High School. Zo bent u lid van maar twee groepen op Facebook waarvan één de "S. N.[...] High School Friends" die tien leden telt. Deze school bevindt zich ook in Kabul maar is geen weeshuis Darul Eytam zoals u zelf verklaarde. Er werden al vragen gesteld bij uw onderwijs in Darul Eytam omwille van het feit dat deze school nergens als Darul Eytam genoemd werd. De echte naam van deze school is immers Tahia-e-Maskan. In het schoolattest dat u neerlegde wordt deze school immers ook als Tahia-e-Maskan genoemd. Deze school werd ook nergens in de media als Darul Eytam vernoemd (zie administratief dossier). De twijfels die het CGVS had over uw achtergrond op basis van incoherenties tussen uw verklaringen en documenten werden hiermee enkel maar verstrekt."

De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat het Facebook-profiel op naam van U.B. niet op haar persoon betrekking heeft of niet door haar wordt beheerd. Dat het in Afghanistan zeer gebruikelijk zou zijn om andermans foto's als profielfoto te gebruiken, is een loze bewering die zij niet staft. De bewering dat de foto's op voormeld account werden overgenomen van een account dat intussen niet meer zou bestaan en dat zij derhalve ouder zijn dan de dag waarop ze werden gepost, kan geenszins overtuigen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kaboel op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kaboel, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 17 januari 2018 (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security situation*" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel

48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

Verzoekers betoog met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Paktya is niet dienstig. *In casu* wordt overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

[vaststellingen die niet worden overgenomen werden gemarkeerd]

"(...)Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw verblijf in Afghanistan meer tijd in Kabul spendeerde dan in uw regio van herkomst Gardez. U studeerde negen jaar lang in Kabul tot u 18 jaar oud werd in 2007, waardoor u de stad kent. U geeft geen zicht op uw activiteiten van de daaropvolgende vier jaar. Uw werkervaring in Gardez begint pas vanaf 2011. U beweerde te werken voor een bedrijf in Gardez waarvan het hoofdkantoor in Kabul zou zijn. Er is echter geen enkele informatie die kan aantonen dat u werkelijk in Gardez werd tewerkgesteld en niet in Kabul.[...]. Uw andere Facebook-profiel liet ook een foto zien waarop u samen met uw collega's in Kabul gefotografeerd werd. Tijdens uw gehoor bij het CGVS ontkende u echter dat u over een netwerk beschikte in Afghanistan. U verklaarde dat uw twee broers en uw moeder ondertussen in Iran woonden en dat u niemand meer had in Afghanistan. Gevraagd naar uw vrienden verklaarde u ook dat u niemand meer hebt en dat uw enige drie vrienden degenen waren die uw problemen hebben veroorzaakt waardoor u uw land moest verlaten (CGVS p. 9). Het is op zich niet plausibel dat u ondanks uw leeftijd van 31 jaar, helemaal geen vrienden en geen netwerk zou hebben in Afghanistan en dat die drie vrienden die u pas in uw laatste maand begon te zien in Afghanistan uw enige vrienden zouden zijn. Uw facebook-account heeft dit vermoeden bevestigd. Uit het geheel van deze Facebook-activiteiten kon afgeleid worden dat u veel vrienden hebt in Afghanistan en allemaal in Kabul met wie u nog steeds een affectieve band behoudt. Tevens toen u gevraagd werd hoe u uw documenten ontving werd ook duidelijk dat u hulp kreeg van uw collega en vrienden in Kabul (CGVS gehoorverslag p. 12). Zo liet u weten dat u uw collega vroeg om deze documenten op te sturen naar België. Dat deed hij vervolgens via Pakistan. Daarnaast vroeg u ook een andere vriend om naar uw internaat in Kabul te gaan om een attest te krijgen voor uw asiendossier (CGVS p. 15). Dit attest hebt u dan ook neergelegd in uw dossier. Het is dan ook duidelijk dat u mensen hebt in uw netwerk die u steunen en tijd en energie geven aan uw zaken.

In Kabul beschikt u niet enkel over een vriendennetwerk maar ook over een professioneel netwerk. Toen gepeild werd tijdens uw gehoor waarom u uw verplaatsing naar Kabul niet vroeg na uw problemen, verklaarde u dat u er toen niet nagedacht heeft en dat het misschien wel mogelijk kon zijn (CGVS p. 18). Uit uw verklaringen en uit uw Facebook-profiel kon ook worden afgeleid dat u nog steeds in contact bent met dit professioneel netwerk. U beweerde ook tijdens uw gehoor dat u uw problemen besprak met uw baas en andere collega's vanuit België. Daarnaast kreeg u ook een deel van uw documenten via uw collega in Kabul.

Bovendien beschikt u ook vaardigheden die u in staat zouden stellen, zelfs zonder een netwerk te hebben in Kabul, om zich daar te vestigen. U spreekt zowel Dari als Pashtou. U beweerde geen andere taal te spreken. Het werd echter duidelijk tijdens uw gehoor bij het CGVS dat u Engels begreep en sprak. U verbeterde de vertaling van de tolk en u antwoordde meermaals op de vragen in het Engels zonder te wachten op de vertaling naar het Dari (CGVS gehoorverslag p. 3, p.4, p.12, p.17). Daarnaast spreekt [dient te worden gelezen als begrijpt] u ook Nederlands volgens uw verklaringen. Verder bent u in het bezit van een rijbewijs in Afghanistan (CGVS p.17). U hebt ook professionele ervaring in Afghanistan en u bent geletterd. U hebt geen personen ten laste. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen met de taliban in Gardez, kan ook aangenomen worden dat u het huis in Gardez, uw eigendom, nog bezit. U beweerde dat uw huis in gebruik werd genomen door de taliban. Dergelijke eigendom kan u dan ook financieel helpen in het geval van hervestiging naar Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”.

Waar de verzoekende partij haar bekendheid met de stad Kaboel tracht te relativeren door erop te wijzen dat zij er wel op internaat zat maar zelden in de stad zelf kwam, overtuigt zij niet. Uit de informatie op het hoger vermelde Facebook-account blijkt dat de verzoekende partij in Kaboel vermoedelijk naar een middelbare school ging – en er dus niet op internaat zat – en dat zij ook na haar middelbare schooltijd aanwezig was in de stad in het bijzijn van vrienden die er studeren en/of werken. Zoals hoger uiteengezet, maakt de verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk dat voormeld Facebook-account niet het hare is. Evenmin overtuigend is het argument dat de verzoekende partij door de situatie met de drie ex-klasgenoten zeer achterdochtig is geworden. Op basis van de hoger weergegeven vaststellingen kan immers geen geloof worden gehecht aan haar bewering door vroegere studiegenoten te zijn benaderd met de vraag om zich aan te sluiten bij de taliban. Het gegeven dat de verzoekende partij een beroep kon doen op mensen in Kaboel om documenten te laten opsturen laat redelijkerwijze veronderstellen dat deze mensen haar ook kunnen helpen in haar zoektocht naar geschikte huisvesting in de stad. Bovendien blijkt de verzoekende partij over vaardigheden te beschikken die haar in staat stellen zich ook zonder netwerk te vestigen in Kaboel. Zij is geletterd, heeft meerdere jaren professionele ervaring en spreekt zowel Dari als Pashtou. Het feit dat zij geen familie zou hebben wonen in Kaboel vormt geen beletsel voor haar hervestiging aldaar. Rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij ook zonder ondersteuning van haar familie in Kaboel kan leven. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verwerende partij blijkt dat de stad onder de controle van de Afghaanse regering valt. De verzoekende partij toont verder niet aan dat Kaboel niet over de nodige infrastructuur beschikt om in haar elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. De aanwezigheid van grote aantallen intern ontheemden en vluchtelingen in Kaboel is een duidelijke indicatie dat de stad wel degelijk over een basisinfrastructuur beschikt.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de stad Kaboel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS